

Sygn. akt I C 910/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Juszczyżyn

Protokolant: Anna Lasota

po rozpoznaniu w dniu 8 sierpnia 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa R. (...) z siedzibą w K.

przeciwko R. H.

o zapłatę

powództwo oddała.

SSR Paweł Juszczyżyn

Sygn. akt I C 910/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód R. (...) w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego R. H. kwoty 839 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał na to, że na dochodzoną sumę składa się zaległość w dokonywaniu opłat za usługi świadczone przez (...) S.A. na rzecz pozwanego, które to wierzytelności powód nabył w drodze umowy cesji z dnia 6 września 2016r.

Pozwany R. H. nie stawiał się na rozprawę i nie ustosunkował się merytorycznie do żądania pozwu.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 6 września 2016 r. powód zawarł z (...) S.A. w W. umowę przelewu wierzytelności, których wykaz znajdować miał się w papierowym załączniku nr 1 i 2 do umowy.

(dowód: umowa cesji – k. 9, 11-13)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o odpisy dokumentów przedłożonych przez powoda, ale tylko tych, które opatrzone były podpisem i zostały prawidłowo poświadczone za zgodność z oryginałem.

Zdaniem Sądu powód nie wykazał jednakże, aby dochodzone roszczenie rzeczywiście mu przysługiwało. Powód nie przedstawił wystarczających dowodów wskazujących na istnienie wierzytelności (...) S.A. w W. wobec pozwanego oraz tego, że nabył od tej Spółki wierzytelność dochodzoną niniejszym pozwem.

Zgodnie z generalną dyrektywą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa bowiem na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie. Powód winien zatem wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu.

Powód nie wykazał w sposób należyty, że nabył wierzytelność przeciwko pozwanemu. Nie ulega wątpliwości, że wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (indywidualizowana). Z przedłożonych zaś dokumentów nie wynika, że (...) S.A. w W. przeniósł wierzytelność przeciwko pozwanemu na rzecz powodowej Spółki. Wprawdzie w treści umowy cesji wskazano, że wykaz wierzytelności objętych przelewem (wraz ze szczegółową indywidualizacją dłużników) został wskazany w załącznikach do umowy, jednakże do pozwu takowych nie dołączono.

Co więcej, art. 7 ust. 3 umowy cesji statuuje jej warunkowy charakter. Strony umowy przelewu ustanowiły warunek zawieszający umowy – zapłatę ceny sprzedaży wierzytelności. Tymczasem powód nie przedłożył dowodu na okoliczność spełnienia owego warunku.

Po wtóre, w przypadku cesji wierzytelności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r. wydany w sprawie V CSK 187/06, publ. MoP (...)). Tymczasem powód tej okoliczności nie wykazał. Nie udowodnił też tego, iż przysługuje mu wierzytelność w wysokości dochodzonej pozwem. Nie załączył bowiem umowy, stanowiącej źródło ewentualnych zobowiązań pozwanego, ani innych dokumentów, które uzasadniałyby żądanie pozwu. Dowodem na fakt stosunku zobowiązaniowego pomiędzy pozwanym a (...) S.A. w W. nie jest niepodpisany wydruk zestawienia rzekomo nieopłaconych faktur (k. 7) czy też noty obciążeniowe. Powód zawodowo trudniący się obrotem wierzytelnościami i dochodzeniem roszczeń już przed podjęciem decyzji o wniesieniu powództwa winien zgromadzić wszelkie niezbędne dowody na poparcie swoich twierdzeń a nie poprzestawać na wniesieniu powództwa licząc na to, że pozwany nie wda się w spór a Sąd uzna jego roszczenia za nie budzące wątpliwości.

Skoro zaś nie wykazano istnienia wierzytelności wobec pozwanego oraz tego, że doszło do nabycia przez powoda wierzytelności przeciwko pozwanemu, powództwo podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

Wskazać należy również, że w sprawach cywilnych rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012, s. 431). Od tego obowiązku nie zwalnia bynajmniej powoda treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którą, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również to, iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Z tych powodów powództwo podlegało oddaleniu.

SSR Paweł Juszczyżyn